

מעדותה של חוה קוטון על מסתור המשפחה במחסן בגטו וילנה

את מבינה, מי נשאר בגיטו הלך, העברית שלי קשה, זאך בהאלטן, להתחבא. מי שלא מצאו - נשאר. אנחנו התחבאנו.
ש. את הלכת לעבודה?
ת. לא נתנו לנו ללכת לעבודה.
ש. את היית בגיטו באותם שלושה ימים?
ת. כן. לנו לא היה רשות, אישור עבודה. זה לא היה עבודה משהו מיוחד פסי הרכבת. היו כאלה שהם היו צריכים.
ש. אהה, עבודה חיונית יותר.
ת. אנחנו נשארנו ובאו הרבה גרמנים וליטאים וחיפשו בכל הגיטו.
ש. ואיפה אתם הסתרתם?
ת. אנחנו הסתתרנו, היה כזה מחסן איפה שהחזיקו עצים בשביל החורף, שמה נכנסנו, לקחתי עצים, סגרתי את הדלת, לא ראו ולא מצאו אותנו.
ש. מי היה שם?
ת. הרבה אנשים.
ש. כל המשפחה?
ת. המשפחה שלי, של חברה, מחוץ לאנחנו, מהחצר היו הרבה.
ש. אבל מה היה שם בפנים? בין העצים שלושה ימים נשאתם שם? הכנתם כבר אוכל?
ת. לקחנו אוכל מהבית.
ש. ודלי לצרכים?
ת. מי שלא היה לא יכול להאמין איך זה היה. עכשיו אני גם חושבת איך זה היה. אני הייתי כל פעם, אני לא פחדתי אף פעם. אני נכנסתי אחרונה. בחצר היה שקט, אף בן אדם לא היה בחצר. אני נכנסתי אחרונה, לקחתי את העצים, סגרתי את הדלת שלא יראו, ושם היינו שלושה ימים. האחות שלי, יותר קטנה ממני, לפני שהיה, לקחו אותה לעבודה. שם הם ישנו. אני אמרתי עוד לאמא: חנה לא אתנו. היא היתה נורא עצבנית, לקחה נורא ללב. טוב שהיא לא אתנו בכזה זמן. מתי נגמרו כל הזה, החיפושים, חזרו כולם בחזרה. ואני אומר: אמא... יצאנו כולנו בחזרה.

מקור: ארכיון יד ושם 0.3/7817

